

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, N. Prinsengracht 10
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.**- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -**Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.

Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

INHOUD: De troonrede. — Het Algemeen Kiesrecht en de Algemeene Werkstaking. — Een mislukte dood-drukpoging. — Een indruk. — Vrouwenrubriek: Wat wij te doen hebben. — Uit het buitenland: De Duitse Partijdag. — Anarchisme, Revisionisme en de Waarheid. — Van de Afdelingen. — Verantwoording. — Advertentiën.

S. D. P. afd. A'dam.**GROOTE OPENBARE VERGADERING**

op Dinsdag 28 September 8¹/₂ uur in Handwerkers Vriendenkring, N. Achtergracht. Onderwerp: De troonrede en het Algemeen Kiesrecht. Spreker: D. J. Wijnkoop.
Entrée 10 cent. Debat vrij.

De troonrede.

Veel beloven en weinig geven, doet de gekken in vreugde leven.

Een waschlijst van buitensporige lengte, genoeg onderwerpen en ontwerpen om er de 3 wetgevende periodes mee te vullen, die we, volgens Kuyper, ten minste onder clericaal bewind zullen doorbrengen, daarmee kondigt het ministerie-Heemskerk het begin aan van een nieuwe regeeringsperiode, die het tegemoet gaat, gesteund door de overgrote meerderheid der Nederlandsche kiezers en een onwrikbare meerderheid van rechtsche leden in de beide Kamers.

Uit de soep, die het Nederlandsche volk hier wordt voorgezet, vallen nochtans eenige positieve brokken op te visschen.

Deze zijn bv. de aangekondigde herziening der tarieven, m.a.w. een nieuwe belasting van verbruiks-artikelen, in navolging van de illustere voorbeelden, die de groote Europeesche mogendheden geven; verder een verbetering van de verdedigingsmiddelen, m.a.w. een verhooging van militaire lasten; eindelijk, voor de kiezers, nieuwe subsidies aan het bijzonder, d.w.z., aan het clericaal onderwijs en „de voorziening in de nooden der misdeelden”, die neerkomt op een dwangverzekering waardoor de arbeidersklasse nieuwe lasten op de schouders gelegd worden. In hoeverre er van die verzekeringswetten zelfs in de eerstkomende 8 jaar ook maar iets terecht zal komen, staat trouwens nog af te wachten. De rest echter is positief en beteekent een positieve verslechtering van de positie der arbeidersklasse.

En het kiesrecht? Het kiesrechtvraagstuk, dat vóór de verkiezingen zoo „brandend” en „actueel” was volgens de liberale politiekers, het kiesrecht, waarmee wij volgens de revisionisten zoo mooi op weg waren?

Niets. Zwijgen als van het graf. Het ministerie Heemskerk, steunend op zijn krachtige en door het optreden der S. D. A. P. niet verzwakte maar versterkte meerderheid van kiezers, onder wie het kiesrechtvraagstuk noch brandend noch actueel is, heeft het zelfs niet de moeite geacht, het woord in het langademiige staatsstuk te noemen.

O ja: er zal een commissie worden benoemd, net als door wijlen De Meester, om te onderzoeken, of de grondwet ook wijziging kan ondergaan. M.a.w.: de verwijzing van heel den rommel, ook van het kiesrecht, naar een commissie, tot Sint Juttemis.

Koeler hoon kon er over de blijde verwachtingen der S. D. A. P.-sche politiekers wel niet worden uitgestort. Het kiesrechtvraagstuk is niet actueel, omdat de arbeidersbeweging er tot nog toe geen kracht achter heeft weten te zetten.

En de jongste „daden” der S. D. A. P. op dit ge-

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

bied geven helaas weinig hoop, dat zelfs deze hoon den revisionisten betere inzichten zal bijbrengen.

Vrienden, aan ons, aan de S. D. P. de taak, om uit te spreken, wat is, ook in dezen, en dan om alles, wat wij kunnen, te doen om te zorgen, dat er verandering komt.

Geen beter middel daartoe, dan versterking van onze partij, van haren invloed, en van onze innerlijke kracht en ons inzicht.

Zoolang er geen massa-beweging voor het A. K. komt, zoolang komt er ook geen wijziging in de politiek der heerschers, maar die beweging is niet mogelijk zonder een kern van socialist. Aan ons de taak om socialist. Aan ons de taak om socialist. Aan ons de taak om socialist.

v. R.

Het Algemeen Kiesrecht en de Algemeene Werkstaking.

In den laatsten tijd is weder enkele malen de algemeene of massastaking als een middel genoemd om ook hier in Nederland het algemeen kiesrecht af te dwingen.

Om goed in te zien wat zij op dit oogenblik beteekent en wanneer zij iets zou kunnen beteekenen, moeten wij de politieke verhoudingen in Nederland ons te binnen brengen.

De kerkelijke partijen hebben een korten tijd, vóór de verkiezingen, met een meer uitgebreid kiesrecht gesold, maar het nu weer, nu zij hun doel bereikt hebben, losgelaten.

De liberalen hadden enige sociale hervormingen en algemeen kiesrecht op hun verkiezingsprogram. Zij speelden hiermee een dubbel listig spel. Zij wisten dat er geen sociale hervormingen van betekenis in Nederland meer kunnen komen, noch verkorting van arbeidsdag, noch een behoorlijk pensioen, noch iets anders, zoolang niet het algemeen kiesrecht een andere Kamer schept. Zij zijn zelf tegenstanders van die sociale hervormingen, omdat zij alleen met verhoogde belastingen of met vermindering van militarisme te verkrijgen zijn. Zij zijn zeer tevreden met den tegenwoordigen stilstand van sociale wetgeving; hun eenige bezwaar is, dat zij niet de meerderheid hebben, dat zij het niet zijn onder wier leiding die wetgeving, stilstaat. Zij zijn zelf uit dit beperkte kiesrecht voortgekomen, en zij weten, dat, werd het uitgebreid, zij zouden moeten verdwijnen. Daarom hebben zij allerlei nieuwe listen bedacht om een uitbreiding op te schorten of krachteloos te maken. O. a. allerlei vormen van vrouwenkiesrecht. Het aantal voorstanders van wezenlijk Algemeen Kiesrecht onder hen is miniem, misschien zelfs nul.

Nu was bij de laatste verkiezingen dit hun list: Alleen met de leuze algemeen kiesrecht komen konden zij niet, want ieder zou dan gevraagd hebben, hebben moeten vragen: wat bedoelt gij met dit woord? En dat wilden zij juist liever niet precies zeggen, omdat zij van plan waren de zaak voor de arbeiders te bederven. Daarom schreven zij er bij: wettelijke arbeidsdag en pensioen. Deze kunnen evenwel, willen zij voor de arbeiders van betekenis zijn, zonder wezenlijk algemeen kiesrecht niet komen. En wezenlijk algemeen kiesrecht willen de liberalen niet. Zoo logen zij dus naar twee kanten. „Algemeen kiesrecht” wat zij niet meenen. En „sociale hervormingen” die zonder algemeen kiesrecht niet meer kunnen ontstaan. De liberalen dachten, dat zij met dien dubbelen

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

leugen de arbeiders toch wel weer vangen zouden. Zij meenden dat terecht.

De S. D. A. P. ging op deze listen in.

Zeker doorzagen Troelstra, Vliegen, Schaper en vele andere leiders wel volkomen het huichelend spel. Zij zijn in de politiek doorkneed en kennen al de omwegen van nabij. Zij weten evengoed als wij, dat de liberalen met hun algemeen kiesrecht niet bedoelen een uitbreiding van de macht der arbeiders, als het kan zelfs een beperking. Zij weten ook even goed als wij, dat de ro-urendag en een pensioen dat zoo genoemd mag worden, alleen maar komt als de politieke macht der arbeiders flink wordt uitgebreid. Wij hebben hun eigen woorden, dat verschil tusschen liberaal en kerkelijk in militarisme niet bestaat, in belastingpolitiek zeer klein is.

Wat was hun reden dan om toch te gaan met de vrijzinnige partijen?

Bij hen is het angst voor de zetels hunner partij. Zij stellen die hooger dan de winst door principiële en ware agitatie en propaganda onder het proletariaat. De schijn van macht, de uiterlijke schijn, die zich in het aantal kamerzetels uit, heeft hen sinds jaren al begoocheld en zij zijn bang dien schijn te verliezen voor de betere werkelijkheid.

Een groot, een zeer groot deel der arbeiders zelf stemde evenwel met de liberalen, of op hen bij de herstemmingen, uit gebrek aan politiek inzicht.

Het gevolg van de houding der S. D. A. P. was, dat bij de verkiezingen, zooals wij zelf op menige vergadering opmerkten, de sociaaldemokraten der S. D. A. P. de waarheid over de liberalen en hun algemeen kiesrecht, die wij hier boven gaven, niet tegen de arbeiders durfden zeggen, en liever over dit allerbelangrijkste punt maar zwegen. Men was immers van plan ten slotte toch op den liberaal te gaan. Een ontmaskering zou hem hebben getoond als even slecht, nu, als de klerikaal. En dat wilde men niet, want men had zijn hulp bij de herstemmingen zelf nodig. Dns ontmaskerde men hem op de wijze waarop wij het boven deden, maar niet.

En men ging nog verder! Men nam zelf, die partij van arbeiders nam zelf, naast het algemeen kiesrecht ook den verkorten arbeidsdag en het pensioen als verkiezingsleus, hoewel men wist dat de twee laatste voorloopig waardeloos zijn, zoo lang het eerste niet is veroverd, en gaf daarmee aan den liberaal het recht om te zeggen: ja ik ben het wel niet precies met uw kiesrecht eens, maar ik ben toch voor uw twee andere leuzen, gij kunt mij dus rustig steunen.

De liberalen en de officiële leiding der S. D. A. P. verstonden elkaar! Zij wisten beiden, dat, als op deze wijze de verkiezingen door de beide partijen werden geregeld, men elkaar steunen moest, en dat men elkaar aan de zetels, die te houden of te winnen waren, helpen zou.

En zoo geschiedde het ook, men kreeg zijn zetels grootendeels met elkanders hulp!).

1) De lezer zal wel zoo goed zijn dit én de artikelen in 't algemeen in de Tribune hierover, altijd met dien verstande te lezen, dat wij niet afkeuren het samengaan met liberalen of eenige andere burgerlijke partij, altijd. Wij bedoelen slechts met onzen strijd op dit punt, dat wij nu, nu de sociale en politieke verhoudingen in ons land zoo ver zijn gevorderd, dat wij op een dood punt of „in het moeras” gekomen zijn, het om het algemeen kiesrecht te veroveren en daarmee „uit het moeras” te komen, noodzakelijk vinden, dat de arbeiders niet met de liberalen samengaan.

weld te werk gaan, de revisionisten willen met demokraten samengaan. De één ziet niet, dat de tijd van het geweld eerst komt na de organisatie en na de bewustmaking zoodat de diktatuur van het proletariaat, het geweld dus, niet anders is dan de op het juiste moment aangewende massa-kracht van de machtige organisatie. De ander weigert uit de historie van het verleden en van den dag te leeren, dat de tijd van een burgerlijke democratie in de landen van West- en Midden-Europa reeds voorbij is.

Maar is het dan de taak van de Sociaaldemokratie om in strenge wettelijkheid af te wachten tot de mijnen springen en de muur valt? Er is een «radikalisme», dat van zichzelf misschien niet gelooft dat het dit wil maar toch eigenlijk zoo handelt alsof het dit wil. En toch is het zeker de taak niet van de Sociaaldemokratie om de massa's stil te houden. Neen, dit was juist het nieuwe, dat bij Liebknecht en Zietz in hun redevoering doorklonk, dat zij de massa's ook in Duitschland niet alleen organiseren, niet alleen bewust maken, maar met hun bewuste organisatie ook in beweging willen brengen en zò de ongeorganiseerden meeslepen. Zò spraken ze over het Algemeen Kiesrecht, zò over het militarisme, zò over de verkiezingen voor Land- en Rijksdag, zò over de straat-demonstraties, zò over de massa-staking. Deze Marxisten, die te Leipzig duidelijk voor de Duitsche massa's weergaven wat in die massa zelf begint te leven, zij willen dien strijd voor het kiesrecht voor den Landdag niet om het stembiljet in de eerste plaats, maar om de arbeidersklasse in beweging te zetten. Zij weten, dat evenals in de Russische Revolutie en in Zweden de leiders eerst bereid kunnen zijn om te leiden, zoodra de massa's op het economisch of politiek daartoe aangewezen moment werkelijk in beweging gaan.

Niet wachten dus tot de mijnen springen of de muur valt. Want als dan niet de massa tot actie gereed is, dan wordt de muur van de kapitalistische reactie weer opgericht. Maar de honderdduizenden moeten ook in Duitschland gewend worden aan het massale optreden zoodat nu reeds in de historie der arbeidersbeweging van Europa herhaaldelijk is voorgekomen. Door dit gereed staan, door deze grootere bewegelijkheid en actie, en niet door de illusie der burgerlijke democratie wordt ook de meeste verbetering nog gewonnen en behoeft slechts de minste verslechtering aanvaard. Maar dan ook rond tot de massa's gesproken zoodat Liebknecht en Zietz deden. Ze niet wijs gemaakt, dat de wettelijkheid zoo zal blijven. Het moment komt in den kiesrechtstrijd, of in den grooten economischen strijd, of door het verzet der massa's tegen een dreigende oorlogsbeweging of door de macht der straat-demonstraties, dat de bourgeoisie met zijn generaals, de jonkers, het niet meer duldt en het bloed laat vloeien der Duitsche arbeiders. Dan moet de massa in actie gaan, mannen en vrouwen, georganiseerd en ongeorganiseerd onder leiding der Sociaaldemokratie, actie zoodat die de typische is van het zich verzettend proletariaat, de Massastaking.

Wie in Duitschland de teekenen verstaat, weet dat de tijden naderen, waarop het proletariaat ook daar zijn ontzaglijke organisatie in actie zal brengen. W.P.

Vrouwenrubriek.

Wat wij te doen hebben.

Wij zeggen, de hedendaagsche techniek, de hedendaagsche productie-mogelijkheid is ver genoeg gevorderd om, volledig toegepast, het socialisme mogelijk te maken. —

Het socialisme kan als hooger plan van samenleving dan het kapitalisme, niet de beteekenis hebben van allen te zamen behelpertje te gaan spelen; integendeel moet het beteekenen, allen te zamen volledige bevrediging te zullen genieten van de levensbehoefden zoodat de mensch zich in dezen tijd van machine-productie en van verkeer over de geheele wereld, heeft leeren scheppen.

Allen te zamen, daarmee kunnen we niet bedoelen de verst gevorderde landen alleen. Daarmee moeten we bedoelen op den duur alle volken over de gansche aarde.

Bovendien moet het socialisme wanneer het eenmaal tot verwezenlijking is gekomen in die landen die er door hun sterker economische ontwikkeling het eerst aan toe zijn, *zonder terugval*len zich over de gansche wereld uitbreiden.

Als wij ons rekenschap geven, waarop de techniek die het socialisme mogelijk maakt, berust, dan is dat op de kennis van de natuur. Zooveel groter als die kennis is nu in dezen tijd dan in de vroegere tijdperken van het menschelijk bestaan, zooveel groter is nu het vermogen van de menschen om in hun levensbehoefden te voorzien dan in elk der voorafgegane tijden. De steeds voortgaande groei van die kennis der natuur en dat vermogen tot produceeren is dan ook de grondslag van de ontwikkeling der menschheid.

Nu is op dit oogenblik 's menschen kennis van de natuur — zoodat wij weten — nog niet zoo volledig, dat in alle opzichten de mensch de natuur dienstbaar weet te maken aan zijn productie-arbeid. De

elementen, de machtige atmosferische en vulkanische werkingen, weet hij nog niet als het ware spelender wijs aan te wenden naar zijn behoeven. Integendeel drijven de elementen nog vrij wel een spel met hem. Dat is vooralsnog een daadwerkelijkheid, die niet te loochenen valt. Maar de ontwikkeling van de menschheid is een groeiproces en vertoont derhalve karaktertrekken van alle gezonde groeiprocessen, o. a. hierin, dat niet alle geformeerde kracht op het moment zelf verbruikt wordt, maar dat een deel daarvan als het ware wordt opgelegd, wordt terughoudend, om met dien reserve-voorraad stoornissen die den groei in zijn geregelde voortgang kunnen komen bedreigen, te kunnen te boven komen.

Wat bedoelen wij nu met deze opmerkingen? Wij bedoelen dit: wij willen doen uitkomen dat het Socialisme zich pas voltrekken kan wanneer de productie-mogelijkheid eigenlijk al groter is dan voor oogenblikkelijke doorvoering van het Socialisme in verst-gevorderde landen noodig zijn zou, dat m. a. w. het Socialisme zich pas voltrekken kan wanneer er een surplus, een overschot aan techniek aanwezig is, omdat zonder dat overschot het Socialisme gevaar zou loopen 1°. niet te kunnen standhouden in de landen waar het — zoodat wij in den aanvang zeiden, wegens verst gevorderde economische ontwikkeling — het eerst was doorgevoerd; 2°. zich niet zou kunnen uitbreiden over alle volken der aarde.

Willen wij nu hiermee zeggen, dat het Socialisme niet zal komen vóór de mensch macht heeft gekregen over orkanen en vulkanische uitbarstingen, over aardbevingen of atmosferischen neerslag (hagel, sneeuw, regen, enz.)? Of willen wij te kennen geven, dat het proletariaat maar geduldig moet wachten tot het surplus aan techniek voorhanden is? Natuurlijk niet! Wij willen er integendeel mee aantoonen, dat het proletariaat met alle macht en in zijn geheel — daarmee bedoel ik de beide geslachten, mannen en vrouwen — de techniek moet helpen bevorderen ten einde het noodzakelijk surplus zoo spoedig mogelijk te bereiken.

Ik stel het proletariaat dus voor een grootsche taak, een taak een opkomende klasse waardig, een taak in staat een opkomende klasse met heilig en onbluschbaar vuur te bezielen.

En nu de praktische weg. Die is het voeren van den onverzoeulijken klassenstrijd, zich openbarend allereerst in den steeds dringender en dreigender eisch van het onvervalschte, onverzwakte Algemeen Kiesrecht.

Ik stel mij voor, over 14 dagen ¹⁾ het verband tusschen dat Algemeen Kiesrecht en het bevorderen van het besproken techniek-overschot te behandelen.

M. M.

¹⁾ Er is behoefte gebleken aan korter tusschenpoelen der „Vrouwenrubriek“, die daarom voorloopig om de 14 dagen zal verschijnen.

Uit het Buitenland. De Duitsche Partijdag.

Hierover zijn alle burgerlijke bladen van de organen der «democratische» vrijzinnigen, d.w.z. van het gelden handelskapitaal tot die der rechterzijde «de organen der jonkers en conservatieven, het, naar het schijnt, eens, dat voor het eerst het revisionisme op den Partijdag te Leipzig in de meerderheid is geweest of althans in kracht tegen het Marxisme bleek opgewassen.

In de appreciatie van dit feit verschillen die bladen weliswaar zeer aanmerkelijk. Sommigen, maar dit zijn de politiek minst invloedrijke links-liberale organen — knoopen aan die «zegepraal» van het revisionisme reeds groote verwachtingen vast voor het liberalisme, dat dan eindelijk in een krachtige revisionistisch-gezinde arbeidersbeweging, niet meer verblind door de holle frases der orthodoxe revolutie-predikers, den bondgenoot zou kunnen vinden, waarnaar het reeds zoo lang reikhalzend uitziet, ten einde eindelijk eens de kracht te vinden, die het in zichzelf mist, om den strijd tegen jonkers en papen te beginnen. Andere, ook liberale organen, die echter politiek iets meer beteekenen, waarschuwen tegen deze heetbloedige verwachtingen en zeggen, dat ook een zegepraal van het revisionisme niets afdoet aan de onoverbrugbare tegenstellingen tusschen de arbeidersbeweging, zelfs onder revisionistische leiding, en het liberalisme. En dan zijn er ook organen, die niet meer het linkse liberalisme vertegenwoordigen, maar het nationaal-liberalisme, d.w.z. de partij van het groote industrie-kapitaal, die in de «zegepraal» der revisionisten een nog groter gevaar zien voor de «nationale goederen», d.w.z. voor de onbepaalde uitbuiting der arbeiders. Zoo schrijft het orgaan van de meest-verwoede «scharfmacher» de Westfaalsche mijn- en ijzermagnaten, de Rheinisch-Westfälische Zeitung, die zoo ongeveer de meeningen weergeeft, die er

omspoken in de hersens van de leiders van ondernemingen als Krupp's reuzenbedrijf met zijn 70000 slaven:

Dit terugwijken (op den partijdag) voor de vakverenigingen en het opkomen der revisionisten eischt de grootste opmerkzaamheid van de zijde van nationale politici. Want veel scherper dan de sociaaldemocratie bedreigen de vakverenigingen ons economisch leven en veel gevaarlijker dan het lawaai der roodste „partijgenooten“ met hun radicale toekomst-utopieën zijn de revisionisten voor de burgerlijke maatschappij.

Welke waarde hebben wij nu aan die eenstemmige verzekering, waarvan tusschen haakjes ook onze groote pers de echo heeft opgenomen, te hechten?

Heeft werkelijk het revisionisme op den partijdag te Leipzig de overwinning behaald?

Het antwoord daarop is niet met een paar woorden te geven.

De Marxistische organen der Duitsche Partij wijzen er b.v. op, dat op het slot van den Partijdag éénstemmig een resolutie Dittmann werd aangenomen, welke de bevestiging van de in 1903 aangenomen Dresdener resolutie inhoudt, waardoor het revisionisme werd veroordeeld. De Dresdener resolutie toch luidde in haar essentiële passages:

De Partijdag veroordeelt in den meest beslist geest de revisionistische bedoelingen, om onze tot dusver gevolgde beproefde en met de zege bekroonde, op den klassenstrijd berustende taktiek in dien zin te wijzigen, dat in plaats van de verovering der politieke macht door overwinning van onze tegenstanders een politiek van tegemoetkoming aan de bestaande orde van zaken treedt.

en

De Partijdag veroordeelt verder elk streven de bestaande *steeds toenemende* klasse-tegenstellingen te verdoezelen, ten einde een steunen op burgerlijke partijen gemakkelijker te maken.

Waarom werd deze resolutie Dittmann noodig?

Omdat twee dagen vroeger, bij vergissing zoodat later bleek, een resolutie was aangenomen, die, na de zonden der liberalen te hebben opgesomd, voorstellen om ooit weer, ook bij herstemming, de liberalen te steunen, qualificeerde als een bloedigen hoon voor de Partij. Deze resolutie was terecht, reeds vóór den Partijdag, in het wetenschappelijk weekblad der Partij door Mehring, den door de revisionisten met Kautsky wel 't meest gehaten Marxist, als onnoodig en overbodig gekenmerkt, daar men zich in de politiek nooit door verontwaardiging mag laten leiden en het zeer goed mogelijk is, dat ondanks alle zonden der liberalen, men hen, of een gedeelte van hen, bij herstemmingen b.v. weer zou moeten steunen. Ook in het verleden, zei Mehring, was reeds gebleken, hoe onmogelijk het was de Partij in dit opzicht lang van te voren te binden. ¹⁾ Zoo werd zij dan ook den volgenden dag op voorstel van een groot aantal revisionisten en radicalen weer ingetrokken. Maar, ten einde den indruk, hierdoor naar buiten gewekt, als zou deze intrekking beteekenen, dat nu de weg voor een compromis met het liberalisme was gebaad, weg te nemen, diende Dittmann met vele radicalen zijn resolutie in, die een bevestiging van de Dresdener resolutie inhield.

Ongetwijfeld werd hierdoor de indruk, gewekt door de intrekking der zoo even genoemde resolutie, weer voor een groot deel opgeheven. Maar de resolutie Dittmann werd wel éénstemmig aangenomen, doch eerst na een verklaring van de revisionisten, die o.a. inhield, dat zij de resolutie 41 — de zooveel bedoelde — hadden verworpen omdat zij ook nu weer, evenals in Essen ook door de radicalen was geschied, de herstemmingstaktiek in de toekomst niet zoo lang van te voren wilden vastgesteld zien, doch die verder woordelijk luidde als volgt:

«Wij beschouwen derhalve het voorstel Dittmann als *vol komen overbodig*, daar door de verwerping der resolutie 41 de Dresdener-resolutie in geen enkel opzicht geraakt werd. Zoo weinig waarde wij onzerzijds hechten aan die beschouwingen der burgerlijke pers, welke eenige van onze partijorganen en blijkbaar ook tal van partijgenooten in een toestand van opgewondenheid gebracht hebben, zo' zeer achten wij het noodig, dat, met het oog op den tegenwoordigen politieke toestand, de hier in Leipzig gedocumenteerde eenheid der Partij niet door een verschillend stemmen over een voor zes jaar aangenomen resolutie wordt vertroebeld. Wij zullen derhalve voor de resolutie Dittmann stemmen, die, *lets, waarop wij den nadruk leggen*, in overeenstemming met de besluiten van den Partijdag te Essen, geen vastlegging der verkiezingstaktiek voor de Partij beteekent.»

De redenaar der revisionisten zei ook nog, dat het op dit late uur natuurlijk niet meer tijd was, over de waarde der Dresdener resolutie breedvoerig te gaan praten.

M. a. w., de revisionisten hebben geheel in overstemming met hunne, reeds bij zoovele gelegenheden beproefd gebleken sluwe taktiek, de resolutie Ditt-

¹⁾ Bij de Duitsche verhoudingen is er in 't algemeen niets tegen, dat de sociaaldemocratie de burgerlijke linkerzijde bij herstemmingen zoo noodig steunt, evengoed als zij, in sommige gevallen, het Centrum steunt of gesteund heeft. Dit met het oog op de Nederlandsche revisionisten, die allicht wat voor Duitschland juist is, zoo maar ook op Nederlandsche verhoudingen zouden willen toepasselijk verklaren. In ons land echter gelden, de Tribune heeft dit telkens aangetoond, geheel andere regelen, wijl onze nationale verhoudingen geheel andere zijn.

